

DRUŽINSKI PRIJATELJ

poučno-zabavni list s podobami za slovenske družine.

Izhaja dvakrat mesečno in sicer vsak drugi in četrti petek
v mesecu.

Naročnina je za vse leto 3 K., za pol leta 1 K 50 st. Posamne številke po tobakarnah stanejo 10 st.

Dopise, naročnino, oglase in reklamacije je pošiljati pod naslovom: Uredništvo (oziroma uprava) „Druž. Prijatelj“ v Rojanu pri Trstu, številka 3.

Poštno-hranilničnega računa številka 864.139.

Veseli dan.

(Blagoslovljenje in otvoritev prostorov kat. slovenskega izobraževalnega društva v Trstu ulica S. Francesco d' Asisišt. 15. l. n.)

Dne 18. novembra 1906.

Zares veseli dan smo imeli v Trstu dne 18. novembra, ko so se blagoslovlili in slovesno odprli prostori prepotrebne kat. slov. izobraževalnega društva. Navzoč sem bil že na raznih shodih, na raznih veselnicah, na raznih slovesnostih, toda ta kega dneva nisem še doživel, kakoršen je bil dan, ko se je začelo društveno življenje tega društva. Sveto navdušenje, nedolžna veselost, tihi mir, srečna zadovoljnost je odsevala vsem raz obličja. Bili so trenutki polni ganotja. Kar smo občutili mi, ki smo bili navzoči se ne da povedati, pač pa hočem nekoliko opisati to slovesnost za tiste, ki se je niso vdeležili. H kratu bodejo te vrste vdeležencem v spomin.

V Trstu smemo trdit, da res napredujemo v katoliškem gibanju. Odkar obstoji samostojna slovenska ženska Marijina družba, je prišlo v udinje mnogo več življenja, kakor se je pojavljalo poprej, dokler je še ni bilo. Velika obramba tržaškemu slovenskemu ženstvu je ta prevažna ustanova, ki prinaša tako lepih sadov za vsako posameznico katera se drži družbenih pravil.

Še važnejša pa je še mlada slov. moška Marijina družba, ki zbira lepo število mladeničev in mož, da jih navaja k krščanskemu življenju v velikomestnih nevarnostih. — Za naobraževanje zasebnikov obstojita dve župnijski knjižnici (pri Sv. Antonu Novem in pri Sv. Jakobu.) Kot dopolnilo in spopolnilo vsega tega pa je letos nastalo novo društvo pod imenom „kat. slov. izob. društvo.“

* * *

Prostori. Društveni prostori se nahajajo v ulici S. Francesco 15. I. Kraj je še precej v mestnem središču. Dvorana je 11 in pol m. dolga in 4 in pol m. široka in nalašč za društvo na novo moderno preslikana. Strop je slikar razdelil v tri oddelke. V prvem in v tretjem so lepo naslikane cvetlice, v srednjem pa se nam kaže nebo, v katerem držita dva ljubka angeljčka na traku znamenje «vere, upanja in ljubezni». Ta so v dvorani (kakor v ostalih 4 sobah in na hodnikih) parketirana. Naravno razsvetljava dobiva dvorana od dveh postranskih velikih oken treh vrat, od oken na medprostorje in od okna v stropu.

Za umetno razsvetljava je imenitno preskrbljeno. Dve veliki pripravi za tri plinove plamene visita obešeni na stropu. V dnu pa nad odrom je še ena plinova svetilka. Svetilke so vse opremljene z mrežicami in stekli najnovejše vrste. Oder za prestave, govornike, poročevalce itd. ima železne noge, nalašč napravljene v to svrhu in pa močne deske (dile). Na dan slovesnosti je bil oder okrašen v narodne zastave, zelenje in cvetlice. Na steni je viselo razpelo in na strani podoba papeževa in cesarjeva. Oder ima zase poseben uhod.

Za društvene namene je določena (čitalnica itd.) še velika soba, v kateri se nahaja tudi peč. V dvorano se pride po dveh hodnikih. Med dvorano na eni strani in med kuhinjo in dvema sobama na drugi strani je zračna veža. Zraven omenjenih prostorov sta še dve lepi svetli sobi na ulico. Ti dve sobi sta ločeni od drugih dveh s širokim hodnikom. Tako ima vsaka soba prost uhod iz hodnika. Po dve sobi pa sta tudi združeni med seboj z notranjimi durmi. Kuhinja je

primerno velika, ima vodovod in plin (tudi za kuhanje).

Kuhinjo in tri sobe je društvo dalo v najem tajniku Moške Marijine družbe Štefanu Renčelj-nu, kl je tudi oskrbnik vseh društvenih prostorov. Plinova razsvetljava je upeljana seveda po vseh prostorih.

* * *

Ob poldne 18. t. m. je veleč. g. župnik dr. Pederzolli Trifon blagoslovil prostore in nagovoril zbrano občinstvo naj se vedno drži gesla; „Vse za vero, dom cesarja“. Po govoru je podaril društvu ustanovnino 20 K in mu želel obilo blagoslova. Odbor se mu je zahvalil ter se priporočal tudi v naprej za naklonjenost.

Slovenska trobojnica in cesarska zastava sta vsela raz oken na ulico in oznanjala ljudem, da se vrši v teh prostorih važna slovesnost. Na enkrat so bili prostori z narodom natlačeni. Prišlo je toliko ljudi, da ni bilo žal za vse dovolj prostora.

* * *

Nastala je skrivnostna tišina. G. Štefan Stanič je z resnobo izkušenega moža počasi, a zavestno in pomembno izustil ta-le govor:

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Naš slovenski pregovor pravi: «Z Bogom začni vsako delo, da bo dober uspeh imelo». Z božjim blagoslovom smo začeli danes tudi mi svoje društveno življenje. Zato ponavljam prelepi krščanski pozdrav:

„Hvaljen bodi Jezus Kristus“

S tem pozdravom naglašamo in pričamo, da hočemo biti vsi vedno zvesti sinovi svete katoliške cerkve in v verskih stvareh udani sv. temu očetu papežu.

Luč svete vere nam mora svetiti tudi v našem izobraževanju, kajti

„začetek modrosti je strah božji“.

Zato ponavljam in končujem:

„Hvaljen bodi Jezus Kristus“.

Nato so zapeli pevci moške Marijine družbe papeško himno iz ljudske pesmarice: I. Škroup.

« V prestol slave vekovite

Zemlje ljudstva se ozrite....“

Ko so pevci na splošno odobravanje odpele je v mladeniškem ognju govoril tajnik društva g. Cezar F ü n s t e r w a l d:

V letu 1882 in 1883 je imel slovenski narod mnogo lepih dni. Bili so za naše ljudi res srečni trenutki, ko je bival naš presvetli cesar več dni na slovenskih tleh. Zakaj to?

Leta 1883 se je obhajala šestoletnica, odkar vlada slovenske dežele prejasna rodovina Habsburžanov, v letu 1882 pa se je praznovala petstolet-

nica, odkar se je Trst z okolico prostovoljno pridružil Avstriji. Ko je cesar s svojo družino stanoval one dni v Miramaru, so zvesti slovenski okoličani priveslali pod grad ter zapeli celo vrsto milih slovenskih pesmi. S tem so pokazali, da ljubijo svojega vladarja in da so mu zvesti in udani. Ko je v cesarski hiši zavladata velika žalost nad smrtjo cesarjeviča Rudolfa, je slovensko ljudstvo tako sočustvovalo s cesarsko družino, da je med priprostim narodom nastala pripovedka, glasom katere cesarjevič še živi. Še so nam v spominu prebitki trenutki, ko je prešla cesarica Elizabeta našla na tujih tleh naglo smrt. Takrat so viseli znaki žalosti tudi v najbolj revni koči slovenskega kmeta. — Zakaj — ker Slovenci ljubimo svojega cesarja. Ko so sovražniki zavih-teli meč nad našo državo, so slovenski fantje šli pogumno v boj za svojega cesarja.

V vseh veselih trenutkih pa ka'e na'e ljudstvo ravno tako neprisiženo in odkritosrčno ve selje s svojim vladarjem.

Več kot pol tisoč leta stojimo pod varstvom habsburške hiše, in ker se je nam kazala vedno pravična jo ljubimo in smo ji iz srca vdani. Ta rodovina, ki spoštuje sv. katoliško vero, spoštuje tudi naše pravice. Malo nas je Slovencev, toda morda nas bi bilo še manj, ko bi nas ne varovala pravična moč habsburška, katero nam je naklonila pvevidnost božja. Zato kličem

Bog ohrani, Bog obvari

Nam cesarja Avstrijo“

Temu govoru je sledila cesarska pesem:

«Bog ohrani, Bog obvari,

Nam cesarja, Avstrijo!»

Tretji govornik je bil g. Štefan Renčelj tajnik moške Marijine družbe. Videlo se mu je, da govori iz prepričanja, iz srca:

«Lepa naša domovina» pojejo Hrvatje naši bratje, toda še z večjo pravico, smemo opevati mi svojo prelepo domovino.

Slovenec tvoja zemlja je zdrava

Za pridne nje lega natprava,

Polje vinograd, gore morje,

Ruda, kupčija, tebe rede.

Visoke planine, ki segajo v oblake, rodovitne ni'ave, bujni vinogradi, čarobna jezera, sinje morje, podzemeljske jame, koliko naravnih krasot nam ponuja slovenska zemlja! Zato ljubimo jo iz srca. Bodimo ponosni na ta slovenski svet, ki je tako krasan poln nebeške milobe.“

V teh krajih biva tudi močan rod, ki sicer ni močan v številn, toda močan v lepih lastnostih.

Slovenija je dala že mnogo učenjakov, katere spoštuje ves izobražen svet.

V zadnjih 50—60 letih smo Slovenci na-

predovali v vseh stvarih, tako, da smemo stati primerno v isti vrsti z drugimi narodi.

Na tisoče in tisoče knjig gre leto za letom med narod, da ga izobrazuje.

Narodno petje slovensko prekaša glede miline skoro vse druge narode.

Spoštujmo tuje narode, a ljubimo svojo narodnost, ne sramujmo se je nikjer.

Izobrazujmo se v mili materinščini, v onem jeziku v katerem so nas naše matere učile izgovarjati prve besede in učile prve molitve.

Ostanimo zvesti svoji narodnosti posebno v tujini in na mejah.

Tu naj spoznavajo tujci naše vrline.

Sveta vera nam je ohranila narodnost, zato kličemo danes z Bogom za narod in z narodom za Boga!

Ko je odstopil je zaorila lepa, primerna pesem:

P. Angelik Hribar:

„Z Bogom ljubljena dolina,

Zadnjič kličem Ti v slovo:

Prišel spet je čas ločitve,

Vlak že žvižga za goro.“

Sedaj se je prikazal na odru predsednik g. Francišek Jelenc ter pozdravil vdeležence tako le:

Dragi somišljeniki!

Veselje me obdaja, ko Vas zamorem na dan otvoritve naših lastnih prostorov pozdraviti: dobro došli! Dobro došli vsi somišljeniki, ki ste prihiteli k nam, da povečate našo slavnost. „Slov. kat. izobraževalno društvo“ bode skrbelo za narodno nabrazbo v katoliškem duhu. Sv. vera je najboljšje izobrazilo, ker spopolnjuje človeka v pravega omikanca. Kakor sta sv. Ciril in Metod prinesla Slovanom luč sv. vere, tako izobrazujejo misijonarji dan za dnevom zapuščene ljudi k krščanski prosveti.

V tej krščanski prosveti se bomo izobrazovali in vstrezali težnjem svojega duha in svojega srca. Zato še enkrat bodite iz srca pozdravljeni! Ob tej priložnosti zakličimo trikrat „živijo“ Njegovi Svetosti papežu Piju X in Njegovemu Veličastvu cesarju Franc Jožefu I. Živijo, Živijo, Živijo!

Pevci so nato zapeli narodno pesmico:

Fr. Ferjančič.

„Ena pticka mi poje

Gor fo zraku leti,

Pa zakaj bi ne fela,

K' se mi dobro godi!“

Jedro vse slavnosti pa je bil govor, katerega je imel č. g. Jakob Ukmar, kaplan iz Rojana. Kratek govor v čisti, jasni in razločni besedi, spremljan s primernimi kretnjami, je na

pravil naravnost imeniten vtis na občinstvo, ki ni hotelo jenjati s ploskanjem. Govornik je pojasnjeval naslov društva: katoliško slovensko izobraževalno društvo.

Zopet so se oglasili pevci, ki so postajali pri vsaki pesmi bolj pogumni z milo pesmico iz Bajduke pesmarice:

„Svetlo solnce se je skrilo,

Vse na svetu potihnilo,

Vse odeva tiha noč,

Da zaspati nam je moč.“

Odpeli so na splošno zadovoljnost vseh šest kitic.

Ko so končali je g. Renčelj napovedal, da bode prihodnjo nedeljo zopet društveni sestanek.

Ko so pevci nato začeli še zahvalno pesem iz ljudske pesmarice:

„Hvala večnemu Bogu

Vse stvari ga zdaj molite“ — —

niso peli več sami, temveč vsa množica v dvorani je z navdušenjem pela z njimi.

Nato je nastopil še enkrat g. Štefan Stanič in rekel:

Hvala Vam lepa, da ste prišli na našo slavnost, prosim pa povejte drugim, kar ste danes tu videli in slišali. Hvaljen bodi Jezus Kristus.

Vsi so bili pri tem vidno ganjeni, le eno se jim je bralo iz oči: Oh, zakaj je vse tako prehitro končalo!“

* * *

Pri tej slavnosti so se prodajale v prid društva nove razglednice in sicer tržaški „okoličan in okoličanka v narodni noši“.

* * *

Ta dan je bil za nas res veseli dan.

(Opazovalec.)

Delavci, berite!

(Slika iz sedanjega delavskega življenja. — Spisal: Radoslav Zaničevanof.)

I.

Med mnogimi delavci Kuglerjeve tovarne strojev v Plznu se je nahajal tudi mojster Friderik Triller, vnet socialni demokrat.

Ravnatelju in uradnikom je bilo dobro znano kako on tajno neti nezadovoljnost med delavstvom, kako je ščuva, naj se upre zaradi premajhnega plačila in preobilnih delavnih ur. Ko je pa začel javno hujskati proti direkciji, je bil od slednje takoj odpuščen.

Friderik je bil ves razjarjen, ko je bil o tem obveščen.

„Saj se bomo kmalu zopet videli!“ je rekel jezno uradnikom, ko so mu zadnjič izplačali plačo.

Počakal je tovariše, da bi se od njih poslovil. Ko jih je bila že dobra množica zbrana, jim je rekel:

„In povem vam, socijalna demokracija bo v kratkem praznovala svojo zmago. Tudi z odpuščenjem delavcev iz službe ne bodo gospodje nič dosegli. Kar se je ravnokar meni pripetilo, se zna vsakomur iz-med vas zgoditi. Tudi vas lahko postavijo prej ali slej pred vrata in vam vzamejo pičel zaslužek, ne oziraje se na ženo in otroke, ki trpe doma lakote. Zato moramo s splošnim štrajkom (stavko) pokazati, koliko premoremo. Pokazati moramo, da so oni od nas odvisni, a ne mi od njih. O, ako bi bili delavci vsi enega mnjenja, bi kmalu zmagali čez kapital in boljše bi se nam godilo. Tovarne bi bile v kratkem v rokah delavcev. Zato vas opominjam vse še enkrat, da pridete vsi k nocojšnjemu shodu. Stvar je resna in nihče ne sme izostati.“

„Pridemo že polnoštevilno“, je bil odgovor delavcev, ki so molče poslušali tovarišev besede. Podali so mu roko in množica se je razšla. Nekateri so jo krenili domov k družini, drugi zopet v krčmo. Med slednjimi se je nahajal tudi Friderik. Okolu sedme ure je zopet zapustil krčmo.

* * *

Po mestnih ulicah se je začel vlačiti somrak. Po mestu so že začele goreti luči, a ljudi je bilo vedno manj na ulicah. Pregeljal jih je sever, ki je ostro bril po obrazu vsakterega.

V zadnjem delu mesta je stala majhna kočica. Mož v priprosti obleki je vstopil v to borno stanovanje. Bil je Friderik, iz tovarne odpuščen delavec. Poznalo se je pri prvem pogledu, da vlada tu revščina.

Bleda, izmučena ženica je sedela pri mali črvivi mizi in šivala. Prsti so ji bili od mraza tako odreveneli, da jih je komaj pregibala. Na obrazu dveh otrok, sedem-letnega sinčka in za dve leti starejše sestrice se je poznalo pomanjkanje.

Ko so se vrata odprla, sta otroka urno planila dohajajočemu očetu naproti; prijel sta se njegove suknje z vprašanjem na obrazu: „Ljubi oče ali nam nisi ničesar prinesel?“ Tudi žena je vstala in soproga dostojno pozdravila.

Toda prišlec je bil nejevoljen. Surovo je odstranil otroke od sebe z opazko, da nima ničesar za-nje. Vsedel je na stolico in zahtevajoč večerje udaril z močno pestjo po mizi, da je zaškripala. Žena, ki je bila že zdavna navajena takih nastopov, je pristopila k peči in vzela iz nje pripravljeno večerjo.

„Je to vse, kar imaš Marica?“ jo je vprašal mož?

„Žalibog. To smo pustili nalašč tebi. Otroci,

ni jaz nismo ves dan ničesar zaužili, kakor čisto juho, katero je prinesla usmiljena sestra.“

„Kaj? Usmiljena sestra? Juha iz kloštra! Te nočem jaz in tudi otrokom ne dovolim, da bi te jedli. Pusti lenim sestram in bratom, naj jo sami požrô. Prostemu delavcu ni sila beračiti pri teh lenuhih.“

„Ne govori tako o rečeh, ki jih ne razumeš“, je bil ponižen odgovor soproge.

„Bog je priča, da, ako ne bi bile imele sestre in duhovniki z nami usmiljenja, bi bili mi že od gladu poginili. Oni so se nas usmilili in nas podpirali s živili.“

„A jaz nočem nikake podpore od teh lenuhov! si razumela?“, de nato osorno mož. „Jaz ne dopustim, da bi moji otroci duhovnikom roke poljuboval. Raje trpim in umrem od lakote, nego da vzamem od njih podpore. Prisegel bi, da je predsednik tukajšnje katoliške delavske zveze mene pri gospodarju očrnil, na kar sem odpuščen iz tovarne.“

Ko je žena shšala besedo „odpuščen“, se je nehote stresla. Dobro je poznala pomen te besede in spomnila se je, koliko pomanjkanja je bilo pri hiši radi tega.

„Že zopet?“, je prislo komaj slišno čez njene ustnice, „že zopet si odpuščen! Usmiljeni Bog! kaj bo iz nas?“

Mož ji ni odgovoril na njene besede. Naglo je ostal, stopil k omari in privlekel iz nje celo kopico časopisov. Pripravil je luč, začel čitati in tu pa tam z rudečim svinčnikom črtati.

„Friderik večerjaj! To ti bo bolje storilo, nego čitanje in tuhtanje v teh papirjih, ki so te pripravili na slabo pot. Polovico zaslužka dajesh za časnike, kar ti ostane zapijesh s svojimi tovariši! Za slabe časnike in za slabe tovaršije imaš dovolj denarja, a za družino ne. Pred dvema leti ni še nihče kazal s prstom za teboj, kakor se to godi sedaj. Ali se ne sramuješ? Lakota je vsakdanji gost pri naši hiši. Naše pohištvo je razprodano ali za-tavljeno in otroci vidno hirajo. Človeku se srce krči, ko gleda to.“

Uboga žena ni mogla dalje. Vzdignila je predpasnik k očem in bridko jokala. Friderik se je delal, kakor da ni slišal ničesar. Vtaknil je nekaj listin v žep in se začel odpravljati na pot.

»Kam pojdeš zopet, Friderik?«, je vprašala vznemirjena soproga.

„V krčmo, kjer imamo shod. Pojdite spat, ni treba na-me čakati.“

S temi besedami je jezno zaloputnil za seboj vrata in odšel.

* * *

Žena je spravila otroke v posteljo. Nato je vsedla k vzglavju in bridko jokajoč pričakovala

svojega moža. — Ko se je bila omožila, je bil Friderik ves drugačen. Še-le pozneje, ko je začel hoditi na shode socialnih demokratov, je začel na kriva pota. Bil je v mnogih krajih že odpuščen in beda je vladala v njegovi družini. S početka so mu segale soprogrine besede v srce, a pozneje, ko se je udal pijači, je uničil zadnjo iskro človekoljubja v sebi. Ženi ni preostajalo družega, kakor potrpljenje in up na boljše čase.

II.

Friderik je sedel v krčmi v veseli družbi. Ko je nastopil govornik, je nastal mir. Krčma je bila polna ljudstva, ki je z odprtimi ustmi poslušalo zapeljive besede socialno-demokratskega agitatorja. Dobro uro je govoril. In sicer je opustil vse hujskanje proti duhovščini, da bi tem lažje ulovil v svoje zanjke tudi dosedaj neokužene delavce. Ni zgrešil svojega cilja. Marsikateri delavec si je mislil: socialni demokratje vendar niso tako slabi, kakor se o njih govori. Toda eden ni bil z govornikom zadovoljen, in ta je bil Friderik, ki je govoril vedno proti duhovščini in proti vsemi ki se je drže, čim se je njegov sodrug tega izognil s kratkim stavkom gothaškega programa: religija je privatna stvar. Friderik je bil danes ravno dobre volje. Ko je njegov sodrug končal, je prosil on za besedo. In je začel:

„Da si pridobimo ljudstvo na svojo stran, je pred vsem potrebno, da ga oprostimo duhovskega vpliva. Da, duhovniki so ljudstvo v verige vklenili in z pravljicami o nebesih in peklu, o večnem plačilu in večni kazni so uničili zadnjo iskrico samostojnosti velike mase“.

„Bravo! Bravo!“, so zaupili nekateri.

Ta znak pritrjevanja mu je dal novo moč. Postajal je čezdalje bolj predrzen.

„Duhovščina obljubuje bogatino dvojna nebesa. Nebesa na tem svetu, katere že živajo, nebesa na onem svetu, o katerih sami ne verujejo. Ubogega pa pahnejo v dvojni pekel. Takozvana religija jim je le edino sredstvo, da držijo ljudstvo v neumnosti uklenjeno“.

„Bravo! To je prav! Ta pa zna! Naprej! Naprej!“

„Duhovščina je v najemu bogatašev, da obdrži ljudstvo v nevednosti. In to se jim je dosedaj žalibog posrečilo — in se bo še, dokler imajo toliko upliva na neumno ljudstvo. To je tudi slavni Gambetta izprevidel, ko je izrekel v francoski zbornici: „Le clericalisme voilà l'ennemi“ (duhovščina je sovražnica) in to ponavljam tudi jaz: „Duhovščina je glavna sovražnica človeške družbe“.

„Tako je! Dol z njimi!“

„Da, dol z njimi, ker oni so proti ljudstvu.“

A ko bi ne bilo duhovščine, bi delavstvo že zdavno praznovalo svojo zmago nad kapitalisti. Zatorej naj nam bo vedno geslo: Smrt in poguba duhovščini!“

Burno pritrjevanje je sledilo tem besedam. Njegov sodrug, ki je pred njim govoril, je poslušal in smehljaje pil svoje pivo. Še drugega pazljivega poslušalca je imel vneti govornik. In ta je bil policijski komisar, ki je sedel v bližini govornikove mize. Friderik je izpil par kozarčkov žganja, najbrže za to, da mu ne ugasne ogenj bratovske ljubezni v prsih. Nato je nadaljeval:

„Ko smo z duhovščino pri kraju, je naše delo na pol končano. Ljudstvo bo zahtevalo prostost in enakost, potem začne število nezadovoljnih rasti in mi začnemo z dejanji.“

Policijski komisar je pazljiveje poslušal. Prejšnji govornik je sunil Friderika z lahtom in mu pošepetal: „Bodi pameten! Misli, kaj govoriš“. Friderik je nadaljeval:

„Potem moramo začeti. Ako ne gre z lepa, pa z grda“.

„Bravo! Bravo!“, rjovè nekateri.

„A to bi bil upor, revolucija?“, se oglasi eden izmed ljudstva.

„Imenujte vi to, kakor hočete; ime nič ne dè.“

„Ako se pa bogatini ubranijo? kaj pa potem?“

„Potem — no, potem je čas naše sovražnike pokončati — z nožem, s trupom, s petrolejem, z dinamitom, z ognjem — potem je prišel dan, je prišla ura...“

* * *

In res je prišla ura. Policist je vstal in krepkim glasom zakričal: „V imenu postave! Shod je zaključen in govornik aretovan.“ S temi besedami je pristopil k govornikovi mizi in položil težko roko na Friderikovo ramo. Tak vpliv so imele komisarjeve besede, da je mnogo njih tiho odšlo, ne da bi plačali računa. Mnogi so hoteli imeti govornika prostega, a vstopili so redarji, ki so stali pred krčmo in so odpeljali Friderika v zapor.

(Pride še).

Spoznanje.

(Črtica, spisala Rezika Nemeč.)

Zamisljeni obrazek, si je podprla z desnico ob okno. Zrla je nekam v daljavo. Njene misli so krožile, Bog ve kod, daleč iz domačega kraja. Polagoma ji je zlezla solza po zalem licu ter kanila na roko. Hitro jo je obrisala, kot bi se je sramovala. Bil je že pozno zvečer, a spanje ji še

na misel ni prišlo. Sanjala je lepe sanje prve ljubezni... Bršljan je pod njenim oknom skrivnostno šumljal kot bi z njo čustvoval. Luna pa je sipala svoje žarke, ter žarobno obsevala sobico. Vse se je zlivalo v neko čudno harmonijo.

„Sijaj, sijaj mila lunica, kot si mi sijala nek-daj. — Da ti še zmiraj siješ, kot takrat, a jaz žalibog, kako sem se spremenila od tistih dob?“

„Dragi Stanko, ali te res ne morem zabiti? Ne, neko posebno simpatijo čutim do tebe.“

Bilo je vse tiho. Mislila je o svoji sreči, katera se ji je tako krasno obetala, a polagoma izginjala, kakor pena...

Milanova babica je imela krasno vnuko z imenom Milka. Ljubila jo je, kot svoje oko. Druzega tudi na svetu ni imela, kot dobro babico. To vam je bilo živo dekletce. Nagajiva, a nikakor ne hudobna. Stara je bila 18 let. Velikokrat bi jo že bila starica pokarala, a njene plave oči so jo pogledale tako miło, da je pozabila na vso jezo. Mnogo, mnogokrat je babica pošiljala gorke prošnje pred Večnega, naj ji ohrani tega angelja vedno tako dobrega.

Na drugi strani vasi je bilo Jermanovo s-plo-pje. Jermanovi so imeli več otrok. Med njimi tudi sina Stanka. Dali so ga v mestne šole in sedaj je bil že na visokih šolah na Dunaju. Ko pa je bil na počitnicah, spoznal je Milko, divil se je njeni lepoti. Sklenil je da Milka mora biti njegova, naj velja kar hoče. Le ona je bila edini njegov ideal. Zali mladenič se je tudi Milki zelo dopadel. Vsaki teden je dobivala pisma od Stanka. Milka se je sedaj mnogo spremenila. Bila je tiha in malobesedna, a prej živa in vesela. Babici pa to ni ostalo tajno. Spoznala je za ljubezen svoje vnuke, ter jo svarila, a njeni trmici ni veljala nobena prošnja. Stankova pisma pa so začela na-posled jenjavati, dokler niso popolnoma izostala. Čakala je poročila od njega, a varala se je. Tod njena žalost. Le luni ob lepih večerih tožila je svoje gorje.

Iz zamišljenosti jo je vzdramila nočna ptica, ki je svrčala mimo okna. Ustraši se, ter se plašno ozre.

„Ah nič ni, le netopir leta. Da, res je, kakor se pravi“

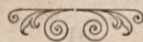
Sreča, krasno se bliščeča pena,
A na dnu jej skrit gorja pelin.
Sreča prava je le ena, — ena
V grobu snivati brez bolečin!

Naenkrat si obriše mokre oči, ter z nekim ponosom vzdigne glavo.

„Ne taka pa nočem biti. Zakaj bi žalovala za človekom, kateri ni vreden moje ljubezni, ter je v povračilo teptal mojo zvestobo. Sedaj pa se mogoče ženi pri tujkah. Sedaj sem se dala

premotiti in nikdar več! Pogled se ji ustavi na Madoni, katera je visela nad njeno posteljo. O božja Deva v to mi pomози, da ostanem trdna v tem, ter brezskrbna kot nek-daj.“

Čez malo časa bilo je zopet vse tiho v sobici. Le bršljan je skrivnostno šumljal in luna se je smehljala skozi okno, ter v sladkem snu zibala Milko in ji gladila kodre...

Varstvo izseljencev.

(Rafaelova družba v Trstu.)

Zadnji Rafaelov list (St. Raphaelsblatt) poroča zanimive stvari o izseljencih.

V „Družinskem Prijatelju“ smo bili doslovno natisnili poročilo o vastvu izseljencev iz III. katol. shoda. V tem poročilu se naglašá, naj Slovenci če le morejo ostanejo doma, ker je to pač najboje in če že morajo od doma naj potujejo pod varstvom Rafaelove družbe na avstrijskih ladjah skozi Trst (vkrcanje pri Škednju blizu izseljeniškega doma avstro-amerikanske plovitbene črte (bratje Kozulić itd.) V Trstu so še druge vozne ladje (angleške-Cunardlinie), mi priporočamo le avstrijske. Zakaj, smo že povedali.

Da preti izseljencem mnogo nevarnosti od vseh stvari, je pač znano. Danes navajamo iz Rafaelovega lista le važnejše reči:

Nadaljno potovanje. Mnogo ljudi se napoti v določene kraje, če se pa v teh ne čutijo srčne, potujejo dalje in od tu zopet dalje. Tako daljno potovanje in menjavanje bivališča ima zelo žalostne posledice. Ostani, kjer si.

Na tisoče ljudi vrača ameriške vlada če najde, da imajo nalezljivo bolezen.

Trgovina z dekleti cvete v Newyorku, kjer se nahaja 20.000 trgovcev in mešetarjev človeškega mesa. Mladí lepi in bogati mladeniči iščejo — „nevest“. Veliko število lahkomišalnih deklet zabrede tako na kriva pota. Ko spoznajo, da so bila prekanjena, je rešitev navadno že prepozna.

Pravo suženjstvo izvršujejo Amerikanci nad Evropejci v Floridi. Pr poveduje se, da jih tepejo in bičajo; hrane jim dajejo le, če so sami presiti; plače ne dobe ceto lelo nič. Tako pripoveduje neki delavec, kateremu se je po-rečilo ubezati.

Na edenin dvajset vprašanj morajo tuji izseljenci imeti pismene odgovore, če žele iti v zedinjene države severne Amerike.

- 1) ime in priimek?
- 2) starost?
- 3) spol?

- 4) poročen ali prost?
- 5) stan (opravilo delo)?
- 6) zna pisati in čitati?
- 7) Državljanstvo?
- 8) Narodnost?
- 9) Zadnje bivališče?
- 10) kam se seli?
- 11) ima li vozni listek?
- 12) kdo je plačal potnino (voznjo)?
- 13) če ima še 50 dolarjev, ko stopi na ameriška tla?
- 14) če je že bil v zedinjenih državah kedaj in kje?
- 15) če potuje k sorodniku, znanцу (in točen našlov tega)?
- 16) če je bil kedaj zaprt, ali pa v norišnici?
- 17) če je poligamist (če je izmed narodov, ki imajo več žen n. pr. Turki)?
- 18) če je anarhist (upornež)?
- 19) zakaj zapušča dom? kdo ga sili ali nagovarja? je li sklenil kako pogodbo za delo?
- 20) je li duševno in telesno zdrav?
- 21) če ima kako telesno hibo? (slep, gluhi, kruljav,) — in od kod izvira to?

Vsak izseljenec mora biti natanko opisan (velikost, teža, število zob, obseg nog, barva kože oči, itd.)

Sleparija. Nekateri agenti vabijo ljudi v Ecuador in in jim kažejo zemljevide z lepimi raztežnimi prostori za novo srečno domovino. Gorje onim, ki to verujejo.

Pred Gospodom...

(Spisala — Hedvika Podlipška)

Pred nas postavljen, vselej pripravljen
ovčice svoje blagoslovit...

Ljudstvo kleči pred Teboj polno žive vere, klanja se Ti globoko, proseč Te svetega blagoslova. Dišeči dimi kadila Te zavija kakor tajinstvena tančica, Ti pa poln božje ljubezni blagoslavljaš množico ter se vrneš v svoje ozko stanovanje — v tabernakelj.

Sem k Tebi Gospod, prihitim neštetokrat tudi jaz. Tu pri Tebi in pred Teboj iščem vse, kar mi svet dati ne more. Komuli morem odpreti svojo dušo tako kakor Tebi? Pred Teboj Gospod klečim, molčim in hrepenim. In srečno se čutim, tako neizmerno srečno, saj Ti veš vse. Ti veš kolikokrat se je ljuta burja zaganjala vame, veš, kako so žugali valovi življenja potegniti me v svoje nenasitno žrelo. In borila sem se in omahovala in padla — a ne obležala... Vzdignila

sem se in prihitela k Tebi utrujena in zmučena. Pokleknila sem pred Te ter se polna kesanja klanjala globoko pred Teboj... Nisem govorila, Ti si vedel moje solze, videl srce polno tuge in bolesti. In blagoslovil si me iz ozkega svojega stanovanja, odšla sem od Tebe polna tolažbe in utehe...

Človeško srce je nemirno, nenasitno, nikdar srečno. Daj mu vse, karkoli si poželi, popolno srečno se ne čuti nikdar. Ako tudi ima vse, zaželi si konečno le še stvari, katere doseči mu je nemožno. Le srce, ki počiva v Tebi, ki se oklepa Tebe, je mirno in srečno v Tvoji ljubezni...

Išči dandanes prijatelja odkritosrčnega, zvestega. Redki so slučajji, da bi ga našel. Prej ali slej spoznaš njegovo samoljubje, njegovo nezvestobo in hinavstvo... In to spoznanje, ta prevara boli, zelo boli. Edini prijatelj, ki me ni zapustil nikdar, ki me je ljubil vedno s svojo božjo ljubeznijo, si mi bil Ti Gospod. In polna hvaležnosti klečim pred Teboj ter se Ti klanjam...

Ko mi je nemila smrt vzela mater tolikanj ljubljeno, ko sem ostala sama z nepopisno žalostjo v srcu, prihitela sem zopet k Tebi.

Pred Teboj sem zajokala, bolešno a zaupno sem Ti potožila svojo neizmerno bol. In zdelo se mi je, da se mi smehljaš, da me blagoslavljaš in praviš: „Ne jokaj dete, moja volja je to! Tvoji mami je dobro in zate poskrbim...“ In skrbel si zame in skrbiš, za kar Ti bodi večna hvala!

V trenutku blaženstva in sreče svoje, zopet sem klečala pred Teboj. In to je bilo tedaj, ko sem videla edinega svojega brata prvič pred Tvojim oltarjem, ko je daroval prvič nekrvavo daritev — Tebe samega. Solze sreče in veselja so mi rosile oči, moje srce pa je bilo polno hvaležnosti in ljubezni do Tebe...

V vsakem slučaju prihajam k Tebi še vedno. Včasih pridem k Tebi mrzla in razmišljena, polna posvethnih skrbi. Klečim pred Teboj, Ti pa odženeš vse skrbi, ogreješ moje srce s svojo ljubeznijo. In pozabim na vse, ter imam le eno, veliko željo — skleniti se s Teboj na večno. Moje srce hrepeni po Tebi svojem božjem Idealu in moja duša se želi oklepati le Tebe... Polumrak je razlit po Tvojem svetišču, večna luč pa gori in se odsvita v vratih Tvojega tabernakeljna. Mir, ki vlada po svetišču, moti semtertja lahna stopinja prihajajočega ali odhajajočega človeka, ki je molil pred Teboj. Zunaj Tvojega svetišča pa hrumi in šumi življenje, vse se peha, bega in dere za minljivo srečo... Ti pa si večni, nespremenljiv, blagor njemu kateri najde v Tebi svojo večno srečo...

Vseh vernih duš dan.

či; pravijo, da je nor. — Boj, ki so ga začeli na Španjskem framasoni proti cerkvenim redovom, se bo kmalu polegel, ker noče ljudstvo nič vedeti o tem. — Nemško ljudstvo je zelo vznemirjeno in ne zaupa več vladi. Zunajna politika, ki jo vodi sam cesar, je popolnoma zavržena; Nemci so osamljeni; s Francozi Angleži se gledajo pisano, Italijo so si odtujili in tudi razmere z Rusijo niso najugodnejše, o Avstriji ne govorimo. Minister Bilov je skušal prati cesarjevo politiko, a prepričal ni nikogar. — Novi delavski franc. minister Viviani je rekel v prvem govoru med drugim, da mu je namen, vzeti delavcu vero. Jasna beseda Zdaj pa bodo delavci gotovo siti.

Naša društva.

Zavod sv. Nikolaja v Trstu. Prihodnjo nedeljo bode popoldne okolo 4 ure in pol v „Zavodu“ tombola za lepe stvari. Dekleta in žene pohitite na to nedolžno in koristno razvedrilo.

— Dosedaj so objavljali listi vedno le darove t. j. dohodke, katere je imel Zavod, javnost pa ni imela niti pojma o stroških. V bodočnosti bodemo kazali jasen pregled dohodkov in stroškov. Za danes omenjamo, da je bilo koncem septembra 400 K 39 h., koncem oktobra pa 368 K. 23 h. **primankljaja.** Torej pomagajte, pomagajte!

Slov. kat. izob. društvo v Trstu V nedeljo popoldne ob 4 uri in pol se začne predavanja v društvenih prostorih v ulici S. Francesco d'Asisi št. 15. I. n.

Ženska Marijina družba v Trstu. Prihodnji shod se bode vršil prvo adventno nedeljo 2. dec. češčenje pa 8 dec.

V četrtek 22. t. vršil se je občni zbor ženske Mar. družbe v prostorih kat. slov. izob. dr. Zbralo se je lepo število družbenic, tako, da se je dvorana napolnila. Po kratkem pozdravu voditeljevem se je prešlo do poročil o delovanju in gmotnem stanju družbe. Vršila se je potem volitev novega odbora. Na predlog voditelja so bile z veliko večino, ne da bi katera ugovarjala voljene:

Prednica družbe iz deklškega odseka Marija Turk, podprednica in in obenem prednica oddelka za žene pa Jožefa Katern.

Pomočnice h. Jožefa Cerkvenik, h. Terezija Zobec s. Helena Mervic, s. Rozalija Klun. Sve tovalke: h. Marija Omahen, h. Antonija Pondejljak, s. Marija Hladnik, s. Ivana Tomažič.

Pri točki: slučajnosti so se oglasile nekatere družabnice in prosile pojasnila. Voditelj je tudi

od svoje strani nekatere zadeve pojasnil. Končal je voditelj shod z govorom, v katerem jim je na srce polagal, naj se zavedajo vedno končne nega obračuna, ki jih čaka pri Bogu, posebno glede spoštovanja in pokorščine do voditelja in glede medsebojne ljubezni.

Moška Marijina družba v Trstu bo imela dne 2. decembra svoj redni mesečni shod v cerkvi sv. Antona Novega ob 1. uri in tri četrti popoldne. Vhod skozi zakristijo. — Sedaj pa še nekaj novega. Bliža se poglobitni praznik naše družbe, praznik Brezmadežnega Spočetja prebl. Dev. Marije 8. dec. Kako se bomo za ta dan najlepše pripravili? Z duhovnimi vajami. Ob 6. uri in pol zvečer, ko se že cerkev za druge vernike zapre, se bodo zbirali mladeniči in možje (smejo priti tudi drugi, ki niso udje; vhod skozi zakristijo) k kratkim večernim premišljevanjem v ponedeljek, torek, sredo in četrtek pred praznikom (dne 3., 4., 5. in 6. decembra). V petek 7. dec. pa bo več spovednikov na razpolago. Sv. spoved pa vsakdo opravi tam, kjer želi (tudi v drugih cerkvah), le k skupnemu Obhajilu, naj pridejo vsi v cerkev Sv. Antona Novega, da nas bo lepo vzspodbudno število pri Gospodovi mizi. Dne 8. decembra zjutraj bo nagovor ob 6. uri in pol, po kratkem nagovoru bo skupno Obhajilo pri oltarju Presv. Srca Jezusovega. Po sv. Obhajilu bo sv. maša s slovenskimi napevi. Fantje in možje počastimo s to pobožnostjo dostojno svojo nebeško Mater!

Uredništvo in Upravništvo Družinskega Prijatelja se nahaja sedaj v Trstu v ulici S. Francesco d'Asissi št. 15. I. n. (V prostorih kat. slov. izobraž. društva)

NOVICE.

Č. G. Jakob Ukmar, kaplan v Rojanu je imenovan za župe upravitelja v Ricmanjih.

Sv. Ivan. Po preteku treh let, odkar obstoji naša deklška Marijina družba, smo obhajali v soboto poroko Marijine hčerke Marije Eme Marc. Tisto nedeljo prej se je zbrala vsa Mar. družba v Marijinem domu, da se poslovi od ljubljene tovarišice. V svojem nagovoru je č. g. načelnik omenil vse vrline, ki so dičile našo Mar. hčerko. Bila je med prvimi, ki se je zapisala v družbo, vstrajala je ves čas, nikdar ni manjkala pri shodu pri pevskih vajah, bila je tudi ena naših najboljših igralk. Ko ji je priporočal predsednik, da naj tudi v bodoče ostane zvesta Mariji, ji želel sreče, ter se poslovil od nje v imenu družbe, ni bilo niti eno oko suho. Nato si ji je podarilo v

spomin na najlepša leta, krasen kip Matere božje. Ginjena se je zahvalila Marička in vzpodbujala tovarišice k vstrajnosti in zvestobi. Na dan poroke je bila vsa cerkev polna. V ognjevisjih besedah je pokazal g. župni upravitelj, kako lepa je poroka Mar. hčere. In to je noč Marijine družbe. Tudi med tem govorom je bilo ihtenje med poslušalci. Med sv. opravilom pa je pel zbor Mar. družbe krasno Šubertovo mašo; po maši pa pesem Mar. otroku o poroki. Tako je končala ta vzpodbudna poroka. Tako se poroča Marijina hčerka! Naši dobri Marički pa želimo obilo blagoslova z nebes v novem stanu!

Iz Ljubljane. Če se nekaj časa sem nismo oglasili v cenj. »Druž. Prij.« zato nikar ne mislite, da spimo, ampak tudi pri nas delamo. „Slov. kr. soc. zveza nudi letos svojim čl. nom več kot druga leta. Poleg običajnih tedenskih predavanj je preskrbela letos nekaj novega, ker je posebno za nas fante važno. Večkrat se je že izražala želja, da bi se preskrbelo fantom prilike, si s pošteno telovadbo bisiti duha in krepiti telo. In tej želji se je leto ustreglo stem, da je „zveza“ preskrbela v poslopu hotela „Union“ prost rno telovadnico z najpraktičnejšim telovadnim orodjem. In v nedeljo dne 18. t. m. se je nova telovadnica slovesno otvorila. Upoštevaajoč to novo koristno zabavo in pa važne poučno zabavne tečaje, ki so brezplačno nudi „zveza“ občinstvu, je izključeno¹ da bi mogli pošteni fantje, ki pridejo v Ljubljano iskati zabave med nasprotniki, kjer se često zgodi, da moralno propadejo. Tudi Kat. rokodelsko društvo dobro dela; iz res prav umetniško prirejenih gledaliških predstav sklepamo, da društvo čimdalje bolj rešuje svojo nalogo zvesto programu očeta Kolpinga. V njem najde prostor in prijetno družbo vsak pošten rokodeljski pomočnik. Bog blagoslovi pošteno rokodeljstvo! — V nad. 11. t. m. je bil v „Unionu“ javen ljudski shod, na katerem so govorniki raznih strank ožigosali nemarno postopanje deželnega odbora kranjskega nasproti našim javnim dobrodelnim zavodom, zlasti deželne blaznice na Studencu. Vsi so bili te misli, da tako ne sme več dalje iti.

(Delavec)

× **Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani** je vpeljala nove jako lične nabiralnike. Nabiralnik je podoba prosečega otroka, ki nosi na tablici napis: „Mal položi dar — domu na altar“. Spodaj je zaznamovan popoln družbin naslov. Misel nabiralniku je ta, naj bi ta proseči otrok izprosil prav mnogo darov za našo šolsko družbo. Nabiralniki, 52 centimetrov visoki, bodo gotovo kinčali vsak prostor, kamor se postavijo, bode naj to gostilna, ali trgovina ali privatna hiša. Izdelani so popolnoma umetnostno. S tako podobo je družba

hotela vplivati na estetičnost čutov našega ljudstva. Ker so za družbo stali veliko, sklenil je vodstveni odbor, da naj se ob naročitvi za vsakega priloži svota 10 kron. Ostali bi pa tudi potem še družbina last. Naročajo se pri družbinem vodstvu v Ljubljani.

* * *

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani je tvrdka Ivan Perdan izročila 1000 kron, pridobljenih ob prodaji naših družbinih vžigalic. Podpirajte Slovenci to tvrdko, ki tako vspešno deluje v prid šolske dece ob jezikovnih mejah — torej na eminenten način narodu v prosep.

* * *

Razpis službe otroške vrtnarice. Za otroški vrtec „Družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani“ v Hrastniku na Štajerskem se razpisuje služba otroške vrtnarice.

Plača znaša letnih 600 kron.

Službo bode nastopiti 31. d. cembra 1906.

Brezkolekovane prošnje naj se vpošljejo nadalje do 5. decembra t. l. z naslovom: „Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.“

* * *

Za otroški vrtec družbe sv. Cirila in Metoda na Savi pri Jesenicah so zložili „Prvi abiturijenti druge državne gimnazije v Ljubljani leta 1904“ v več obrokih pokroviteljstvo v znesku 200 kron. Prištejejo se pokroviteljem I ljubljanske podružnice. Zastopal jih bo g. Ivan Kcelj, sedaj medicinec na Dunaju. S prav posebnim veseljem in hvaležnostjo je sprejelo vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda to pokroviteljstvo, ki izpričuje ne le narodno zavednost, ampak tudi vzrajnost mladih gospodov. V zelo neugodnih gmotnih razmerah so z malimi darovi na tihem delujoč storili veliko delo. Še mnogo več, nego gmotni dar, je vreden vzorni vzgled, ki so ga dali slovenski mladini.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Iz Kozjega na Štajerskem. Dne 4. listopada je bil shod v Lesičnem prav dobro obiskan. Udeležencev je bilo mnogo število od vseh strani kozjanskega okraja. Poučni govor je imel potovalni učitelj Ivan Bele o tîtreji in sadjereji. Govorilo je še več govornikov v prid vsem došlim zborovalcem. Sprejelo se je tudi tukaj nekaj resolucij.

Predsednik je potem zaključil zborovanje s trikratnimi „živio“ klici na presvetlega cesarja in sv. očeta. In shod je bil končan. Dal Bog, da bi le kaj sadu obrodil.

Dne 18. listopada je plapolalo raz streh kozjanskih Slovencev vse polno raznih zastav, kakor cesarskih, d. želnih, največ pa slovenskih in ena na župnišču papeževa. (Ob tej priliki moram opozoriti na napako pri razobešanju sloven-

skih zastav, kar sem opazil ob tej priliki na eni hiši. Kadar se kje slovenska zastava razobesi naj se vedno tako, da bode bela barva na dro. u od zunaj ne pa od znotraj pri strehi kar nekat ri ne premišjeno ali ne vede delajo v prosnih našim opazujoč m nasprotnikom. Naj tudi pri razob. šanju za vlada pravi nost. Naj zadostuje toliko v pojasnilo.) No. me bode te radovedno vprašali, kaj pa je bilo ta dan v Kozjem? Oh, prav rad vam povem. Naši učitelji iz celega „kozjan kega so obhajali svoj jubilejni dan ali 25 letnico učiteljskega društva. Z raznovrstnimi zastavami so pokazali naši tržani, da spoštujejo učiteljski stan po katoliškem prepričanju in tako povzdignili jubilejno slavnost. Tako je prav. Le naprej za zastavo Slave.

Vreme imamo prav prijetno v tem času, da že davno ni bilo tako. Drv in stelje se je lahko dobilo dovolj za dolgo zimo.

V nedeljo 25. listopada, ravno ko nas bodeš ti obiskal dragi „Družinski Prijatelj“, nas bodeš našel na občnem letnem zborovanju „Gospodarsko bralnega društva“, kjer ga bo eš od zdaj zana-prej tudi ti vsakih štirinajst dni obiskal, učil in kratkočasil. V sosednji župniji na Bučah pa bo ta dan zborovala e kr. km tijska podružnica za kozjanski okraj.

V nedeljo dne 2. grudna pa zboruje v Kozjem katoliško politično društvo.

O vseh teh zborovanjih vam želim prihod njič vse nakratko poročati.

Dote aj pa z Bogom in Marijo.

Darovi.

Izkaz darov za Marijin Dom od 19. jul. do 10. okt. 1906. Nabrali so: Francišek Guštin 73 K, Ana Dobnik 10 K, Ivanka Gajeta 36 K, Jožefa Katern 23 K 20 st., Kristina Novič 25 K, Antonija Pondelak 27 K, Ivanka Štokelj 21 K, Marija Šular 23 K 20 st., Vincencija Kupo 4 K. Skupaj 242 K 40 st.

Ustanovniki po 20 K: Marija Barbo.

Redni udje po 2 K: Terezija Tomažič, Terezija Nobre, Rozalija Kjun, Karola Kosmina, Franciška Turk, Katarina Kovacic, Marija Matejura, Antonija Jankovič, Amalija Mešiček, Nežika Rezelj Marija Rožič Ana Simončičič, Marija Jazbec, Dora Pahor, Marija Žitnik, Marjeta Hrabošek, Roza Divjak Antonija Dobnik, Ana Dobnik, Jožefa Furlan, Nežika Kapavnik 15 K, Genovefa Simončič. Marija Novak po 10 K, Jožefa Krajšer in Jožefa Arnšek po 4 K, Lucija Šere 3 K, dalje šest rednih udov po g. Mariji Šular 23 K 2) st

Nadalje so darovali: Neimenovana 5 K, Josipina Mlač 2 K, Marija Melinc 2 K, Neimenovana 2 K, Uršula Pahor 1 K, Marija Flišek 2 K, Marija Sever 2 K Angela Rogelj 3 K 20 st., Franciška Milanšek 2 K, Vincencija Kupo 4 K, č. g. župnik J Normali doposlal nabrano svoto v Marijini družbi v Brezovici 23 K, Marija Grahelj 3 K, za izgubljeni listek 3 K, Neimenovana 3 K, N. N. 3 K, Marija Boškin 2 K, Antonija Mrak 2 K, Franciška Srebat 1 K, Francišek Guštin 34 K.

Občni zbor zveze „Marijin dom“ bo 13. prih. meseca na dan sv. Lucije ob 4. uri pop. v prostorih katoliškega izobraževalnega društva“. Vspored: Nagovor nastojnikov, poročilo tajnice in blagajnika, in slučajnosti. Družbenice Marijine d. užbe pridite v obilnem številu, da slišite v koliko smo napredovali, da razodenete svoje želje in nasvete in da se z nova navdušite. Povabljeni so tudi vsi prijatelji naših teženj.

Za župnijsko knjižnico pri sv. Jakobu v Trstu so darovali p. n. g.: Nj. Eksceleca dr. Francišek Nagl, škof 30 K, Josip Zupan 10 K, Andrej Furlan 5 K, Marija Dekleva 5 K, Giontini v Ljubljani 12 povestnih knjižic, ravno tako je darovala katoliška bukvarna, Marija Vorel in Ivana Makuc nekaj knjig. Nadaljne darove sprejema župni urad in oba slovenska kaplana.

Rojanski Mohorjani zložili do so sedaj 20 K za družbo sv. Cirila in Metoda.

Openski Mohorjani so zložili za družbo sv. Cirila in Metoda 20 K.

„Na ples“ knjižica je ravnokar izšla v drugem natisu.

Naša slika.

Vseh vernih duš dan. Mlada vdova je prišla z dvema otrokoma na mirodvor (pokopališče), da pokropi z blagoslovljeno vodo grob svojega prerano umrlega soproga, da prižge lučico in da molí za njegovo dušo:

»Bog mu daj večni mir in pokoj, in večna luč naj mu sveti. — „Križ nam sveti govori, da vid' mo zopet se nad zvezdami, da vid' mo v raju večnem se, nad zvezdam!“

Uganke

I. Rešite v

Prav so jih rešili Štefan Erman Ljudevit Brgant, Ivan Brelich in Mihael Pustišek.

I. Beljak je v obema.

II. Pred 18imi leti.

Jednačba se glas:

$$\begin{array}{r} 48 - X = 10 \quad (21 - X) \\ 48 - X = 210 - 10 X \\ 10 X \quad X = 210 - 48 \\ 9 X = 162 \\ X = 162 \\ 9 = 18 \end{array}$$

Glede darila prihodnjič!

Listnica uredništva.

Začasni urednik, ki je v naglici sprejel za takrat ureditev lista, ni mu mogel žal radi pomanjkanja časa, posvetiti več pozornosti, zato naj se ga ne sodi prestrogo.

T. ha opazovalka. Bodite prepričana, da imate mnogo, mnogo oseb, ki isto mislijo in pripoznavajo, kakor Vi. Vsako dobro delo bode prej ali slej že poplačano.

Vsi dopisi, vse reklamacije, vse naročnine naj se vedno pošiljajo na Uredništvo (oziroma Upravništvo) „Družinskega Prijatelja“ v Trst ulica S. Francesco d'Asissi 15, I. (V prostorih Kat. slov. izobr. društva).